

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Loca Infesta,|| Hoc est:|| De Infestis,|| Ob Molestantes||
Daemoniorvm Et Defvncto-||rvm Hominvm Spiritvs,
Locis,|| Liber Vnvs.||**

Thyraeus, Petrus

Coloniae Agrippinae, 1598

VD16 T 1247

Cap. LXXVIII. An ijdem Spiritibus subueniatur viuentium leiunio?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61332](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61332)

CAP. LXXVIII.

Ieiunium etiam prodesse purgandis Spiritibus: & ab eorum molestia liberare viuentes.

Quas hactenus profecuti sumus rationes; eas peruulgata D. Augustini sententia, ad defunctorum Spiritus iuuantos & ab eorum molestia se expediendi valere, iam probatum est. Solet his addi *Ieiunium* atq; alienorum bonorum Restitutio, quæ apud defunctorum sunt hæredes. quàm bene sequentibus exponendum est.

De *Ieiunio* hoc certum, *magnas eius in Sacris Litteris esse commendationes*. Neque enim consulitur solum; sed etiam præcipitur: & ad mala quæcunque depellenda: bona huius atque futuræ vitæ promerenda valere, tam sunt multa, quæ probant; vt oleum atque operam perdere sit, in his percipiendis occupari.

Atque vt hoc certum, ita dubium non est, *per se, ob corporis afflictionem & refrenandum carnis sensum suscipi*. Quocirca licet Paulus, Antonius, Hilarion, cæteri que eremi cultores, qui carni bellum indixerant: non negligenter vigilias, asperum vestitum, extremum corporis laborem: *Ieiunium* tamen, tanquam validissimum, aduersus carnis insultum, præsidium, in prima semper acie collocabant; nihilq; perinde atque *Ieiunium* ad Monachi professionem pertinere, prædicabant, viue que exemplo confirmabant: Imò vero, qui assidue *Ieiunio* se non macerarent, eos Monachi appellatione vix dignoscensabant.

Nihilominus, quemadmodum ad alia plurima vires habet magnas; ita ad purgandorum spirituum penas redimendas valere qui negat; ignorat. quæ Maiorum de *Ieiunio* sententia fuerit atque opinio. Certè defunctos ipso iuuari Angeli testimonium confirmat, apud Bedam libro 5. Hist. c. 13. *Multos*; inquit *preces viuentium, & elemosynæ, & Ieiunia, & maxima celebratio, vt ante diem iudicij liberentur, iuuant*. Confirmat Sicæorum Archimandrita Theodorus; qui non oratione contentus, vnus hebdomadis *Ieiunium* pro defuncta matre suscepit; teste Gregorio presbytero, in eius vita, apud Surium Tomo 2. Confirmat Hincmarus in vita Sancti Remigij, Archiepiscopi Rhememensis; qui defunctos ex purgatoriis pœnis docuit liberari fidelium precibus, elemosynis, *Ieiunijs*, fletibus, & hostiæ salutaris oblationibus. Omitto alios, quorum posterius mentionem faciemus.

Mm 3

Hoc.

5. Hoc forsitan prisca Iudæorum consuetudo confirmat; quos non solum pro defunctis orasse, eleemosynas erogasse, sacrificia obtulisse; verum longa quoque *ieiunia* celebrasse, certum est. Primo Regum ultimo, habitatores labes Galaad, propter mortem Sauli & filiorum eius, septem diebus *ieiunio* se leguntur macerasse. Secundo Reg. c. 3. David *idem* præstitit, cum manipularibus suis; postquam de morte Abner factus est certior.

6. Eodem pertinere videtur Veterum *fletus*, & *plandus*, ad plures sæpe dies productus. Nullum siquidem dubium, quin eiusmodi *luctui* alias quoque, quæ rei præsentis conuenirent, afflictiones adiunxerint. Imò verò Christus Dominus ipsum formasse *Ieiunium*, *Luctus* nomine, & appellatione designat. Nam cum discipuli Ioannis cum eo exoptularent atque dicerent: *Quare nos & Pharisei ieiunamus frequenter, discipuli autem tui non ieiunant?* respondit illis Iesus, Matthæi 9. *Nunquid possunt filij sponsi lugere* (hoc est *ieiunare*) *quandiu cum illis est sponsus?*

7. Nec exempla hinc desiderantur eorum, qui *ieiunijs* viuorum à purgatorijs pœnis sunt liberati. Petierat quadraginta dierum *Ieiunium* presbyter quidam Arnolphus à S. Remberto Bremensi Archiepiscopo, cui post mortem apparuerat, necessitates suas ipsi exponens; & absoluto dierum *ieiunio* grati animi significatione, eidem Remberto se omni pœna solutum esse significauit. Surius Tom. 1. in vita Sancti Remperti. Sic *Ieiunio*, quod Sancta Lutgardis virgo, pro defuncto Simone, nobili quodam viro, suscepit; intellexit eundem quieti Sanctorum donatum, & ab omni molestia purgatorijs ignis liberatum. Ita Thomas Cantipratensis in vita eius apud Surius, Tom. 3. Sic Lioba, & ipsa sanctissima Virgo, intellexit præfuisse *Ieiunium* triduanum, cum precibus coniunctum, quod pro virgine quadam indixerat, postquam à pœnis intellexit eandem esse absolutam. Hoc in vita eius Rudolphus, Rabani discipulus, cap. 4.

8. Cæterum quod de Oratione priuata diximus; videlicet, non nisi ex mera liberalitate illam, apud Deum satisfacere & valere; si ab eo pro defunctis suscipiatur, qui extra Dei gratiam est; idem de *ieiunio* censendum est; ex Dei, scilicet, liberalitate solum illud defunctis prodesse.

9. Atque hoc non de illo solum intelligimus, quod sponte à viuentibus suscipitur; verum etiam illo quod ex defunctorum suscipitur commissione. Neque enim huius *ieiunij*, quod ex commissione suscipitur

sione suscipitur; eadem ratio, quæ Eleemosynæ; quàm seruus nequam pro Domino facit. Dum seruus de pecunia Domini sui facit eleemosynam; opus illud propriè domini est, non serui: quocirca malitia ministri non vitiat opus. At dum subditus *ieiunat*; opus subditi est; non domini.

CAP. LXXIX.

An, & quomodo, alieni restitutio, piè defunctorum Spiritus iuuat: & viuentes ab ipsorum infestatione liberet.

Inter suffragia, quibus defunctorum Spiritus illi, qui purgantur, iuuantur, etiam *alieni Restitutionem* posuit S. Brigitta Virgo. Sed si rem exactius discutiamus, inueniemus quidem illam omnino ad salutem esse necessariam, veruntamen inter Suffragiorum genera, quibus defuncti iuuantur, propriè reponendam non esse.

Prius illud primò B. Augustini sententia manifestum est; *asferentis Peccatum, nisi restituatur ablatum, remitti non posse.* Tum etiã inde colligitur, quod aliena restituere, non est pro peccato. quod iniqua oblatione in Deum admissum est, Deo satisfacere; sed à peccandi libidine desistere. quousque enim, quod possum, & iure restituere debeo, non restituo; in Dei & proximi offensa semper persisto. Quocirca quemadmodum ad vitam æternam omnino necessum est, vt à peccato desistamus; ita, vt aliena dominis suis restituamus.

Inter Suffragia verò defunctorum illam numerari non debere, vel ex iam dictis manifestum est. Quis idcirco animas defunctorum à pœnis, quas iustissimas sustinent, eripi dixerit, quod à consuetudine peccandi cessent viuentes?

Alia Suffragiorum genera hoc nomine mortuos iuuare videmus; quia pietatis quædam sunt opera, quæ ex commiserationis affectu, liberè à viuentibus in defunctorum gratiam suscipiuntur. At *Restitutio* non liberè suscipitur. prorsus est necessaria. Et suscipitur, non commiserationis affectu erga pauperes; sed ne ipsi viuentes, si sibi hac in parte desint, dispendium salutis irreparabile patiantur.

Et quid est, ob quod defunctis illam prodesse, dici debeat? Vel enim ipsi, cum viuerent, *aliena restituere* non potuerunt